

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **Krajina pro život, spolek**
IČO 27020886, sídlem Bohumila Kavky 933, Průhonice
zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou
sídlím Panská 6, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlím Zborovská 11, Praha

za účasti: **1. Domo Development a.s.**
IČO 27397319, sídlím Nádražní 32, Praha

2. MANCARI a.s.
IČO: 28203411, sídlím Thámova 34, Praha
zastoupená Mgr. Jiřím Kaňkou, advokátem
sídlím Pod Hybšmankou 19, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2020, č. j. 070001/2020/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

I. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o změnu územního rozhodnutí

1. Dne 8. 8. 2018 osoba zúčastněná na řízení 1) požádala Městský úřad Říčany (dále „stavební úřad“) o vydání rozhodnutí o změně územního rozhodnutí.
2. Následně stavební úřad oznámil zahájení řízení o této žádosti. V oznámení (ve znění opravy ze dne 3. 9. 2018) připomněl, že (původní) územní rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 1. 2015 a dne 15. 3. 2017 bylo rozhodnuto o první změně územního rozhodnutí. Navrhovaná (druhá) změna územního rozhodnutí spočívá ve zrušení obratiště a nově umístěné stavbě autosalonu. Na konci oznámení stavební úřad za účastníky řízení označil celkem 7 osob. Žalobce mezi nimi nebyl.
3. Krajský úřad Středočeského kraje (dále „krajský úřad“) z titulu orgánu posuzování vlivů na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí; dále „zákon o EIA“), v přípise ze dne 11. 9. 2018 konstatoval, že záměr „*vybudování infrastruktury v k. ú. Č.*“ byl v letech 2012–2013 podroben zjišťovacímu řízení dle zákona o EIA. K záměru byl dne 25. 1. 2013 vydán závěr zjišťovacího řízení s podmínkami s tím, že záměr nebude posuzován dle zákona o EIA. Dále konstatoval, že ve vztahu k první změně územního rozhodnutí dospěl k závěru, že nejde o významnou změnu dle zákona o EIA. K této žádosti o (druhou) změnu krajský úřad požadoval podání žádosti o jeho vyjádření k platnosti závěru zjišťovacího řízení.
4. Ve vyjádření ke změně záměru ze dne 17. 9. 2018 pak krajský úřad konstatoval, že novostavba autosalonu má být umístěna na ploše o rozloze 1662,7 m², prodejní plocha je navržena pro 6 vystavených aut, v servisní části bude 7 pracovních stání s příslušnými manipulačními a přípravnými plochami a rovněž zde bude lakovna. Dále budou v budově kóje pro ruční mytí aut a kóje pro ruční čištění aut. Pro vjezd je navržena komunikace podél severní hranice pozemku u retenční nádrže. Celkem je navrhováno 61 parkovacích stání. K tomu krajský úřad konstatoval, že záměr svým rozsahem ani způsobem nenaplnuje dikci bodů z přílohy 1 zákona o EIA. Původně bylo v rámci zjišťovacího řízení počítáno s tím, že tam bude umístěna provozovna McDonald's a flexiboxy. Dle podkladů bude dopravní zatížení nižší než původně uvažované zatížení v rámci zjišťovacího řízení. Celkové limity celé komerční zóny budou dodrženy. Krajský úřad uzavřel, že nejde o významnou změnu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) zákona o EIA, nepodléhá tedy posuzování dle tohoto zákona a platí závěr zjišťovacího řízení ze dne 25. 1. 2013.
5. Dne 2. 10. 2018 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. 143936/2018-MURI/OSÚ/000259 „*o změně umístění stavby komunikace a inženýrské sítě Č., novostavba autosalonu*“ (dále „prvostupňové rozhodnutí“) s odkazem na § 79, § 92 a § 94 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Současně stanovil podmínky pro umístění stavby. Žalobce opět nezařadil mezi účastníky řízení. Dne 5. 11. 2018 vyznačil na rozhodnutí doložku právní moci s datem 31. 10. 2018.
6. Dne 26. 8. 2019 žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž se domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí. V odvolání uvedl, že se o vydání prvostupňového rozhodnutí dozvěděl dne 12. 8. 2019 a dne 18. 8. 2019 oznámil své účastenství stavebnímu úřadu. Dne 23. 9. 2019 pak odvolání doplnil. Dne 5. 12. 2019 žalobce podal další doplnění odvolání, v němž se vyjádřil k otázce svého účastenství ve správním řízení. Toto účastenství dovozoval z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí účasti veřejnosti (dále „Aarhuská úmluva“), ze zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a

krajiny (dále „zákon o ochraně přírody a krajiny“), a z nálezů Ústavního soudu (dále „ÚS“) ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. II. ÚS 1685/17.

7. Žalovaný dne 13. 8. 2020 odvolání žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) zamítl jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V odůvodnění konstatoval, že žalobcovo podání nelze považovat za řádný opravný prostředek, protože bylo podáno osobou, která nebyla účastníkem řízení podle § 85 stavebního zákona. Žalobce je spolkem zaměřeným na ochranu přírody a krajiny a mohl by dovozovat své účastenství z § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny v jeho znění účinném do 31. 12. 2017 v řízeních zahájených do tohoto data, pokud by splnil příslušné podmínky; zejména že by svoji účast stavebnímu úřadu řádně oznámil. Řízení předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí ovšem bylo zahájeno po 1. 1. 2018, kdy nabyl účinnosti zákon č. 225/2017 Sb., a účastenství žalobce je třeba posuzovat podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny v novém znění. Podle něj se spolek může účastnit řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny, už ne jakéhokoli správního řízení. Pokud by stavební úřad připustil žalobce jako účastníka řízení, porušil by zákon. Žalovaný dodal, že žalobce není ani účastníkem podle zákona o EIA, podle kterého by se mohl účastnit jako tzv. dotčená veřejnost navazujícího řízení. Je tomu tak proto, že řízení předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí není navazujícím řízením ve smyslu zákona o EIA, protože záměr s ohledem na svoji velikost nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí. Žalobce měl možnost uplatnit námitky v řízení podle zákona o EIA. S ohledem na velikost záměru nepodléhá stavba zjišťovacímu řízení. Nelze proto hovořit o „salámování“ EIA, jak činí žalobce. Ten zcela mimoběžně odkazuje na umístění jiných záměrů staveb v širším zájmovém území. Vydání usnesení podle § 28 správního řádu nebylo na místě, neboť řízení již bylo pravomocně ukončeno; v takovém případě po vydání rozhodnutí ve věci samé nelze vydat usnesení o tom, že je určitá osoba účastnicí, nebo není. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil ještě k námitce chybějící výjimky z ochrany chráněných druhů živočichů a k námitce nadlimitní zátěže. Konstatoval, že umístění stavby jediného autosalonu nelze přisuzovat hodnoty celého projektu komerční zóny. Připomněl, že stavba již byla pravomocně povolena, zahájena a probíhá. V postupu stavebního úřadu žalovaný neshledal pochybení.

Shrnutí žaloby

8. Žalobce úvodem žaloby předesílá, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žadatelkou byla osoba zúčastněná na řízení 1), avšak žalovaný tvrdí, že změna byla povolena jinému subjektu, a sice společnosti Domo Development II s.r.o. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný o jeho odvolání rozhodl až téměř po roce od vydání kolaudačního souhlasu ke stavbě, aby se vyhnul efektivnímu soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí. Žalobce tvrdí, že byl ve správním řízení hrubě zkrácen na svých právech. Prvostupňové rozhodnutí je podle něj nezákonné, protože formou změny původně povoleného kruhového obratiště umístilo nový komerční projekt autosalonu.
9. Ke své procesní žalobní legitimaci žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33, podle něhož mohou být aktivně legitimovány k podání žaloby i osoby, které se neúčastnily správního řízení, včetně spolků. Současně odkazuje na judikaturu ÚS a NSS týkající se podmínek uplatňování práv a aktivní legitimace environmentálních spolků. Žalobce tyto podmínky splňuje. Jeho právo na ochranu životního prostředí lze dovodit z veřejně přístupných stanov, z účelu spolku,

který zahrnuje mimo jiné ochranu přírody a krajiny, ochranu životního prostředí a ochranu veřejného zdraví, a ze spolkové činnosti popsané na webových stránkách žalobce. Žalobce předkládá výčet řízení, kterých byl účastníkem a podával námitky, odvolání, případně žaloby.

10. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o nepřípustnosti jeho odvolání, neboť se rozhodovalo o otázkách ochrany přírody a krajiny, zemědělského půdního fondu (dále „ZPF“) a obecně životního prostředí. Současně žalovaný ignoroval otázku práva žalobce na informování o zahajovaných řízeních. V projednávané věci byl žalobce vedle procesních práv zkrácen na právu konat svoji činnost a na právu na příznivé životní prostředí svých členů usazených v obci P.. Kromě toho namítá porušení zájmů chráněných § 1 až 3 zákona o ochraně přírody a krajiny a negativní důsledky nezákonného vynětí půdy ze ZPF. Ze zákona o ochraně přírody a krajiny dovozuje svoje účastenství a též své právo na ochranu životního prostředí. Vedle toho dovozuje žalobce své právo na účast v řízení a na ochranu životního prostředí z Aarhuské úmluvy. Žalobce se cítí být legitimován vznášet námitky nejen ohledně ochrany přírody a krajiny a ZPF, ale též ochrany dalších souvisejících zájmů, k čemuž odkazuje na judikaturu správních soudů a ÚS. Jak žalobce, tak jeho členové usazení v P., budou negativně ovlivněni zhoršením životního prostředí v dané lokalitě z titulu výstavby a provozu obchodního centra. Žalobce se tedy považuje za dotčenou veřejnost. Z výše uvedeného dovozuje své právo podávat námitky týkající se životního prostředí v dané lokalitě.
11. Žalobce se dále v žalobě věnuje kontextu stavby. Poukazuje na to, že „*novostavba autosalonu Č.*“ je součástí „*komerční zóny Č. jih*“ v rozsahu téměř 40 hektarů, kterou stavební úřad za součinnosti žalovaného povoluje po jednotlivých projektech, aniž je zpracováno ucelené vyhodnocení vlivů na životní prostředí dle závěru zjišťovacího řízení podle § 7 zákona o EIA, č. STC1095. Úřady povolují jednotlivé záměry jako podlimitní a samostatné, přestože se v souhrnu o podlimitní záměr nejedná a jednotlivé projekty nejsou samostatně životaschopné. V oblasti proběhlo již šest územních řízení. Území celé komerční zóny sousedí s obytnou čtvrtí P.. Stavební úřad si musí být vědom překračovaných limitů imisí a hluku v této lokalitě. Rozloha komerčních zón v Č. dosahuje celkem 70 hektarů a vzniklý automobilový provoz zatěžuje i okolní obce.
12. Žalobce konkrétně předkládá *devět* žalobních bodů. V *prvním žalobním bodu* tvrdí porušení svého práva na informování. Stavební úřad dlouhodobě ignoruje žádosti o informování o zahajovaných řízeních podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. To se týkalo i tohoto řízení, které mělo potenciál zasáhnout do žalobcem chráněných zájmů, a žalobce tedy měl právo být o jeho zahájení informován.
13. *Druhým žalobním bodem* je porušení práva žalobce účastnit se řízení. To by mu mělo svědčit tehdy, pokud v daném řízení jsou (nebo měla být) podkladem závazná stanoviska dle zákona o ochraně přírody a krajiny k zájmům chráněným spolky a současně neexistuje jiné řízení, kde by bylo možné jejich nesprávnost namítat. To se podle žalobce týká vždy stanovisek například podle § 8 (povolení ke kácení dřevin) a § 56 (výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů) zákona o ochraně přírody a krajiny, respektive řízení, v nichž jsou tato stanoviska použita. Podle žalobce to platí, přestože by podle nové úpravy spolek neměl právo účasti v řízení dle stavebního zákona. Pokud by totiž bylo součástí podkladů stanovisko orgánů k ochraně přírody a krajiny či ZPF, nelze takové podklady vyloučit z kontroly podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Pokud má správní orgán pravomoc rozhodovat o právech osob, pak má

těmto osobám zákon zaručit dle č. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod postavení účastníků, které jim umožní práva se domáhat. Výklad vylučující spolky z řízení týkajících se životního prostředí vedených podle stavebního zákona je podle žalobce v rozporu s principem zákazu regrese (*stand still doctrine*), který vylučuje přijímání takových opatření, která by vedla ke zhoršení úrovně ochrany životního prostředí, které již bylo dosaženo. Podle žalobce je nelogické a diskriminační, že pokud řízení o kácení dřevin rostoucích mimo les probíhá samostatně, má spolek právo uplatňovat veškerá práva, zatímco pokud je shodný předmět i způsob rozhodování vtělen do závazného stanoviska, nemá žádná práva. Navíc je způsob zajištění povolení ke kácení dřevin na libovůli stavebníka, který si může zvolit pro něj výhodnější způsob dle místních poměrů. Podkladem v řízení předcházejícím vydání prvostupňového rozhodnutí bylo například stanovisko krajského úřadu ze dne 17. 9. 2018, které obsahuje nepravdivá tvrzení o pásu ochranné zeleně, zastaralý odhad objemu dopravy a další závažné chyby. Ze stanoviska odboru životního prostředí Městského úřadu Říčany ze dne 9. 3. 2018 podle žalobce vyplývá, že podklady k rozhodnutí nebyly kompletní. Chyběla též výjimka z ochranné péče zvláště chráněných druhů podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce uzavírá, že pokud neexistovala řízení, ve kterých by se žalobce mohl k uvedeným stanoviskům vydaným podle zákona o ochraně přírody a zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně ZPF, vyjádřit, domnívá se, že měl právo účasti ve správním řízení, třebaže bylo formálně vedeno podle stavebního zákona. Na to již upozorňoval žalovaného v podání ze dne 5. 12. 2019. Žalobce tak dovozuje, že jeho odvolání mělo být posouzeno jako odvolání opomenutého účastníka. Vylučování nepohodlných účastníků je podle žalobce osvědčeným postupem žalovaného při prosazování kontroverzních stavebních záměrů. Argumentaci změnou právní úpravy proto žalobce považuje za účelovou, protože si žalovaný záminku k vyloučení najde vždy.

14. Žalobce se dále ve zbytku žaloby (pod *třetím až osmým žalobním bodem*) zabývá věcnou nezákonností povolení změny územního rozhodnutí, které podle něj ve skutečnosti není pouhou změnou původního územního rozhodnutí o umístění obratiště, ale faktickým novým záměrem, který má zcela jiné určení, povahu a environmentální dopady. Má za to, že neexistovaly podmínky pro změnu územního rozhodnutí, tvrdí rozpor s podmínkami zjišťovacího řízení, namítá povolení výstavby a provozu bez vyhodnocení vlivu záměru na životní prostředí, překročení hlukových a imisních limitů, chybějící výjimku z ochranné péče o zvláště chráněné živočichy a nepřezkoumatelnost stanoviska orgánu ochrany ZPF ze dne 15. 5. 2018. Shodnými odvolacími námitkami se přitom žalovaný nedostatečně vypořádal. Posledním *devátým žalobním bodem* žalobce tvrdí, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci dle § 3 správního řádu a nepostupoval podle § 92 odst. 1 věty druhé správního řádu.
15. Žalobce závěrem žaloby konstatuje, že stavba je již dokončená a zkolaudovaná, takže výsledek projednání žaloby nebude mít žádný dopad na její provoz. Žalobou však cílí na to, aby bylo postaveno na jisto, že má právo účastnit se řízení, ve kterých je rozhodováno o zásazích do jím chráněných zájmů. Jeho druhou motivací je účelovost a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, které přehlíží žalobcovy odvolací námitky a argumentuje nepřislušnými důkazy. Protože od žalovaného nelze očekávat nápravný zásah, požaduje žalobce i zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

16. Žalovaný jako své vyjádření k žalobě překopíroval odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
17. Žalobce v replice ze dne 23. 3. 2021 opakuje, že již v odvolání namítal zásahy do veřejných zájmů, jejichž ochranu dle zákona vykonává. Neoznámením zahájení řízení a nepřiznáním účastenství v řízení, v němž se rozhodovalo i zásazích do ochranné péče o zvláště chráněné živočichy a do ZPF, byl žalobce zkrácen na zákonných právech. Žalobce uvádí, že ani neúčast ve správním řízení nelimituje jeho právo žalovat napadené rozhodnutí, k čemuž odkazuje na nález ÚS ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17. Žalovaný podle žalobce opakuje protichůdná a nepravdivá tvrzení a odkazuje na podkladová vyjádření a výjimky týkající se jiných záměrů. Vzhledem ke změně charakteru stavby na základě územního rozhodnutí nelze říct, že se podklady k původnímu záměru vztahují i na každý další budoucí projekt. Naopak podle žalobce neplatí, že pokud realizace původního záměru k celému projektu komerční zóny nebyla realizována, nejsou přenositelné další záměry v území. Žalobce upozorňuje na legislativu a judikaturu k hodnocení vlivů na životní prostředí k chybějícímu zhodnocení kumulativních a synergických efektů celého projektu komerční zóny, jejíž součástí je nyní posuzovaná stavba. Postup žalovaného a stavebního úřadu, které povolují projekt komerční zóny v rozsahu desítek hektarů formou dílčích záměrů, je chybný a pravděpodobně nelegální. Upozorňuje na zhoršené či nelegální parametry životního prostředí a odkazuje na studii prokazující překročení hlukových limitů na chráněných objektech a v obytné zóně v P., která byla zpracovaná k záměru „Kostka Č.“, který sousedí se stavbou.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

18. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření ze dne 4. 5. 2021 uvádí, že žalobu vnímá jako jeden z mnoha obstrukčních prostředků, kterými se žalobce snaží překazit územním plánem předpokládanou výstavbu. Žalobu považuje za neúspěšnou už proto, že je zjevně opožděná. Žalobce ji sice podal v zákonné lhůtě od oznámení napadeného rozhodnutí, které osoba zúčastněná na řízení 1) považuje za správné, ale k podání odvolání nebyl žalobce oprávněn, protože nebyl účastníkem řízení ani jím být dle právních předpisů účinných v době rozhodování stavebního úřadu nemohl. Domáhá-li se žalobce zrušení prvostupňového rozhodnutí jako osoba, která nebyla účastnicí řízení ani jí být nemohla, uplatní se na výpočet lhůty k podání žaloby podle osoby zúčastněné na řízení 1) stejné pravidlo jako pro skutečně opomenutého účastníka, které formuloval rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118. Podal-li žalobce odvolání dne 26. 8. 2019, má osoba zúčastněná na řízení 1) za to, že nejpozději k tomuto datu se s územním rozhodnutím prokazatelně seznámil. Lhůta pro podání žaloby mu proto uplynula nejpozději dne 26. 10. 2019, proměškal ji tak skoro o jeden rok. Osoba zúčastněná na řízení 1) navrhuje soudu žalobu v tomto rozsahu odmítnout. Doplňuje, že soud není povinen zrušit prvostupňové rozhodnutí, naopak tak činí zcela výjimečně. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že odvolání žalobce nebylo přípustné, domnívá se osoba zúčastněná na řízení 1), že ke zrušení prvostupňového rozhodnutí nejsou splněny předpoklady.
19. Osoba zúčastněná na řízení 2) ve vyjádření ze dne 5. 5. 2021 vychází z toho, že žaloba směřuje proti dvěma samostatným (ač na sebe navazujícím) rozhodnutím. Žalovaný není pasivně legitimován v řízení o žalobě proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, neboť jej nevydal. Ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí namítá, že žaloba směřuje vůči

nesprávné osobě a je zjevně opožděná. Navrhuje žalobu zčásti odmítnout a zčásti zamítnout. Odvolání bylo zamítnuto správně, neboť žalobce nebyl a neměl být účastníkem řízení. Osobě, která nebyla účastnicí řízení, nesvědčí povinnost ani právo podat opravný prostředek. Protože žaloba neobsahuje žádné námitky proti napadenému rozhodnutí v rozsahu zamítnutí nepřípustného odvolání, domnívá se osoba zúčastněná na řízení 2), že se žalobce pokouší odstranit své procesní pochybení spočívající v promeškání lhůty k podání žaloby proti prvostupňovému rozhodnutí. Proto poukazuje na rozsudek NSS č. j. 4 As 157/2013-33, podle něhož se v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřípustném odvolání podle § 92 správního řádu přezkoumává pouze, zda obстоjí závěr žalovaného o nepřípustnosti nebo opožděnosti podaného odvolání, a nelze se touto cestou domoci meritorního soudního přezkumu prvostupňového rozhodnutí. Kromě toho je zrušení prvostupňového rozhodnutí pouze možností, nikoliv povinností soudu a ve věci žalobce pro to ani nejsou naplněny podmínky. Co se týče účastenství žalobce v řízení předcházejícím vydání prvostupňového rozhodnutí, osoba zúčastněná na řízení 2) upozorňuje, že § 85 stavebního zákona, který vymezuje okruh účastníku územního řízení, je taxativní, vylučuje tak aplikaci § 27 správního řádu. Žalobce jako environmentální spolek ani jednu definici v § 85 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018 nenaplní. Tato úprava obstála v ústavněprávním přezkumu v nálezu ÚS sp. zn. Pl. ÚS 22/17. Ani z Aarhuské úmluvy pro sebe žalobce nemůže dovozovat právo účasti na územním řízení. Úvahy žalobce se pohybují spíše v rovině *de lege ferenda* a nemají oporu v zákoně. Nic na tom podle osoby zúčastněné na řízení 2) nemění ani právo na informování žalobce dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, které není vzájemně závislé na právní úpravě účastenství v řízení. Žalobce není ani dotčenou veřejností ve smyslu zákona o EIA, protože stavba umístěná prvostupňovým rozhodnutím nepodléhala posuzování vlivů na životní prostředí. Protože se žalobce domáhal účasti v řízení až společně s odvoláním, nebyl žalovaný povinen vydat usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu. Napadenému rozhodnutí nelze nic vytknout; přestože se pokud se žalovaný okrajově věcně vyjádřil k odvolacím důvodům žalobce, nejde o důvody, o které zamítnutí opřel. Co se týče nesprávně uvedené osoby žadatele, jedná se o zjevnou nesprávnost dle § 70 správního řádu, která nemůže žalobce zkrátit na jeho právech. K aktivní procesní legitimaci osoba zúčastněná na řízení 2) namítá, že žalobce nemohl být zkrácen na svých právech v řízení, kterého nebyl účastníkem, nejsou dotčena jeho práva na spolkové činnosti. Žalobce nijak nedokládá, že by on či jeho členové byli zkráceni na právu na životní prostředí. Osoba zúčastněná na řízení 2) se dále pro případ věcného posouzení žaloby soudem vyjadřuje ke zbylým žalobním bodům, s nimiž nesouhlasí.

Další vyjádření žalobce

20. Žalobce ve vyjádření ze dne 28. 4. 2022 uvedl, že obdobnou věc řešil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 9. 2019, č. j. 54 A 14/2019-363, který nedávno potvrdil NSS rozsudkem ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 As 327/2019-101. Dále znovu poukázal na to, že své účastenství odvozuje z potenciálu povolovaného záměru zasáhnout do záměrů, jejichž ochrana mu byla svěřena, mj. do ochrany péče o zvláště chráněné živočichy a ZPF. Obecně neplatí, že by právní úprava od 1. 1. 2018 vylučovala účast environmentálních spolků v územním řízení. Dále žalobce trvá na své argumentaci ohledně nerealizovaných protihlukových zařízení, překročení hlukových limitů a chybějící výjimky z ochranné péče o zvláště chráněné živočichy. Žalobce měl být účastníkem řízení, v němž bylo rozhodováno o zásazích do ochranné péče zvláště chráněných živočichů a měl být o jeho zahájení informován.

Posouzení věci soudem

21. Nejprve – i s ohledem na vyjádření osob zúčastněných na řízení – soud považuje za potřebné vyjasnit, zda žalobce touto jednou žalobou přímo napadá dvě různá rozhodnutí (napadené rozhodnutí vydané žalovaným a současně prvostupňové rozhodnutí vydané stavebním úřadem).
22. Byť se žalobce domáhá zrušení obou těchto rozhodnutí, je zřejmé, že zrušení prvostupňového rozhodnutí žalobce navrhuje s ohledem na oprávnění soudu podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit též prvostupňové rozhodnutí v případě, že soud ruší napadené rozhodnutí. To je patrné ze závěru žaloby, kdy žalobce *„žádá kromě zrušení napadeného rozhodnutí krajského úřadu i zrušení prvostupňového územního rozhodnutí, protože odvolací orgán demonstroval absolutní nezáměr o nápravu a tudíž nelze očekávat nápravný zásah z jeho strany v případě pouhého zrušení napadeného rozhodnutí.“* Taktéž samotná žaloba je nadepsána jako *„[ž]aloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje č. j.: 070001/2020/KUSK, sp. zn. SZ 018246/2020/KUSK ÚSŘ/EMB ze dne 13. 8. 2020“*.
23. Nad rámec tohoto dílčího závěru soud konstatuje, že pokud by soud vyhodnotil tuto žalobu jakožto žalobu směřující přímo proti oběma rozhodnutím, musela by být ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí – za předpokladu její přípustnosti – odmítnuta pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), jak poukazovaly osoby zúčastněné na řízení. Pokud totiž žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 26. 8. 2019, kde jej identifikoval datem vydání a číslem jednacím a s jeho obsahem v odvolání podrobně polemizoval, je nepochybné, že nejpozději k tomuto datu se s jeho obsahem seznámil. Nejpozději od toho dne mu tedy počala běžet lhůta k podání žaloby přímo proti prvostupňovému rozhodnutí (viz např. již citovaný rozsudek NSS č. j. 4 As 157/2013-33, odst. 39; k možnosti podat žalobu přímo proti prvostupňovému rozhodnutí viz dále také odst. 34–35 níže). Podání nepřipustného odvolání nemá na běh této lhůty žádný vliv. Žalobu žalobce podal až v říjnu 2020, tedy zhruba rok po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s., jejíž zmeškání nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Pro úplnost soud podotýká, že nejde o srovnatelnou situaci s tou, kterou řešil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 8. 9. 2021, č. j. 51 A 22/2020-43, neboť v odkazované věci bylo s žalobkyní zacházeno jako s účastnicí řízení před správním orgánem prvního stupně a byla – nesprávně – poučena o přípustnosti svého odvolání (viz odst. 48–49 citovaného rozsudku).
24. Soud se proto dále zabýval přípustností a důvodností žaloby jen ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Ve vztahu k němu ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud současně nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť ve věci neprováděl dokazování a potřebné relevantní skutečnosti zjistil z obsahu správního spisu.
25. Žaloba není důvodná.
26. Z hlediska rozsahu soudního přezkumu je podstatné připomenout, že žalovaný odvolání

zamítl pro nepřípustnost podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu. Byť takové rozhodnutí samo přímo nezkracuje subjektivní hmotné právo žalobce (k tomu mohlo případně dojít samostatně stojícím prvostupňovým rozhodnutím), je účastník, jehož odvolání žalovaný takto zamítl, legitimován k podání žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s. proti rozhodnutí o svém odvolání. V takové procesní situaci nicméně soud v mezích žalobních bodů zkoumá pouze to, zda žalovaný odvolání zamítl jako nepřípustné po právu či nikoliv, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením plnohodnotného odvolacího přezkumu. V této fázi není žalobce v soudním řízení oprávněn brojit proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení, jehož se neúčastnil (viz rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2020, č. j. 46 A 149/2017-72, odst. 15, ze dne 29. 9. 2021, č. j. 43 A 12/2020-54, odst. 23, a rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2020, č. j. 2 As 267/2019-81, odst. 23, a ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81).

27. Z tohoto důvodu se soud nemohl věcně zabývat námitkami, jimiž žalobce polemizoval se splněním zákonných předpokladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí, případně jimiž žalobce žalovanému vytýkal, že se na tyto jeho věcné námitky uplatněné v odvolání v napadeném rozhodnutí nereagoval či reagoval nesprávně.
28. Z hlediska důvodnosti žaloby je tak v této věci klíčové, zda byl žalobce účastníkem správního řízení, kterého správní orgány nesprávně opomenuly. V takovém případě by totiž měl právo podat odvolání podle § 81 odst. 1 správního řádu, měl by právo na věcné vypořádání svých odvolacích námitek a jeho odvolání by nemohlo být zamítnuto pro nepřípustnost podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu.
29. Relevantní argumentaci pro takto vymezený soudní přezkum žalobce soustředil do druhého žalobního bodu, v němž namítal, že měl právo účastnit se předmětného správního řízení. Své účastenství v tomto řízení odvíjel od své interpretace zákona o ochraně přírody a krajiny a z Aarhuské úmluvy.
30. Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění zákona č. 225/2017 Sb., účinného od 1. 1. 2018, je občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, za podmínek a v případech podle odst. 2 citovaného ustanovení oprávněno účastnit se *řízení podle tohoto zákona*, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů, ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno (*zvýraznění doplněno soudem*).
31. Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018, jsou účastníky územního rozhodnutí:
 - a) žadatel,
 - b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.
32. Podle odst. 2 téhož ustanovení jsou účastníky řízení dále:
 - a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě,
 - b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
33. Soud připomíná, že v právní úpravě rozhodné pro nyní posuzovanou věc došlo zákonem č. 225/2017 Sb., k podstatné změně, podle níž jsou spolky (dřívější terminologií občanská sdružení) v řízeních zahájených po účinnosti tohoto zákona (tj. po 1. 1. 2018) nadále

oprávněny účastnit se nikoliv všech *správních řízení*, ale pouze *řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny*. Rovněž z § 85 odst. 2 stavebního zákona bylo vypuštěno ustanovení přiznávající účastenství těm osobám, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis (tím byl mj. právě zákon o ochraně přírody a krajiny).

34. Touto legislativní změnou se zabýval Ústavní soud, který ji nálezem ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17, shledal ústavně konformní. V odůvodnění konstatoval, že z ústavního pořádku ani z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, nelze dovodit povinnost státu zajistit spolkům, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, účastenství ve všech *správních řízeních*. Dle ÚS se dotčenými ustanoveními „pouze zúžil (tj. nikoliv vyloučil) procesní aspekt uplatňování tohoto práva ve *správním (nikoliv rovněž soudním) řízení*“, což bylo podle něj vedeno „*legitimní snahou o zrychlení územního a stavebního řízení*“. Účastenství spolků v řízeních dle stavebního zákona nelze podle ÚS dovodit ani z Aarhuské úmluvy (viz odst. 96 nálezu). Ve vztahu k procesní ochraně práv spolků konstatoval: „Kdyby se i přes výše uvedené argumenty cítily spolky, jakož i další osoby, kterým právní úprava nepřiznává účastenství v některých *správních řízeních*, dotčeny na svých právech a svobodách rozhodnutím *správního orgánu* (typicky rozhodnutím o umístění stavby či povolení stavby), mohou se v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny obrátit na *správní soud*. Přezkum *správních rozhodnutí* *správním soudem* není vyloučen, přičemž procesní (žalobní) legitimace je v řízení o žalobě proti rozhodnutí *správního orgánu* podle § 65 odst. 1 s. ř. s. založena již na prostém tvrzení o zkrácení na svých právech *správním rozhodnutím*, a to ať už přímo či v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Podmínkou pro procesní legitimaci k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. tedy není účastenství ve *správním řízení*. To, zda ke zkrácení práv žalobce *správním rozhodnutím* došlo, nebo ne, není otázkou procesní legitimace, ale legitimace věcné, resp. otázkou důvodnosti *správní žaloby*. Tyto závěry jsou v souladu nejen s názory právní nauky, ale rovněž s přístupem Nejvyššího *správního soudu*, podle něhož ve vztahu k § 65 odst. 1 s. ř. s. „*aktivní žalobní legitimace ve správním soudnictví ... není podmíněna účastenstvím stěžovatelky v předcházejícím správním řízení, resp. řízení, jehož výsledkem bylo právě napadené rozhodnutí žalovaného*“ (rozsudek Nejvyššího *správního soudu* ze dne 17. 4. 2014 č. j. 7 As 30/2014-26). Osoby, které mají za to, že byly na svých právech dotčeny rozhodnutím *správního orgánu*, jsou tak procesně legitimovány k podání *správní žaloby* (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), byť nebyly účastníky předcházejícího *správního řízení*, neboť nešlo slovy čl. 36 odst. 1 Listiny o „*stanovený případ*“, kdy mohly vystupovat jako účastníci „u jiného orgánu“.“ (odst. 84 nálezu). Tímto nálezem je krajský soud vázán (§ 89 odst. 2 Ústavy České republiky).
35. Krajský soud tak ve světle závěrů ÚS konstatuje, že žalobci nesvědčilo právo účasti ve stavebním řízení na základě § 70 či jiného ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 1. 2018. To odpovídá nejen jazykovému výkladu citovaného ustanovení, ale též úmyslu zákonodárce, kterým bylo vyloučení účasti spolků založených k ochraně přírody a krajiny z řízení vedených dle jiných zákonů než dle zákona o ochraně přírody a krajiny [viz např. Vomáčka, V., Tomoszek, M., Tomoszková, V.: *Co znamená vyloučení účasti ekologických spolků pro rozhodovací praxi správních soudů (reflexe nálezu sp. zn. Pl. ÚS 22/17)*. In: Soudní rozhledy 11-12/2021, str. 353]. *Správní řízení* bylo v této věci vedeno podle stavebního zákona, nikoliv podle zákona o ochraně přírody a krajiny, tudíž nešlo o řízení „*podle tohoto zákona*“ ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Argumentace nutností účastenství žalobce ve *správním řízení* z důvodu jím tvrzeného práva mít možnost zpochybnit podkladová stanoviska vydaná dle zákona o ochraně přírody a krajiny nemá oporu v právní úpravě. Skutečnost, že orgán ochrany

přírody vydal stanovisko pro účely správního řízení vedeného jiným orgánem, neznamená, že toto řízení je i řízením podle zákona o ochraně přírody a krajiny, jak se patrně snaží dovodit žalobce. Nutno současně zdůraznit, že z právní úpravy vyplývá procesní cesta (na kterou též upozornil ÚS v citovaném nálezu), jak se mohl žalobce vůči prvostupňovému rozhodnutí a v řízení případně předloženým závazným stanoviskům bránit. Touto cestou bylo podání správní žaloby přímo proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. není podmíněna účastenstvím ve správním řízení, ale tvrzeným dotčením v právní sféře žalobce. Tato možnost soudně napadnout (prvostupňové) správní rozhodnutí osobou, která nebyla ani neměla být účastníkem správního řízení, a tudíž jí nesvědčilo právo podat odvolání, je v judikatuře správních soudů dlouhodobě zakotvena (viz již citovaný rozsudek NSS č. j. 4 As 157/2013-33 nebo ÚS odkazovaný rozsudek NSS č. j. 7 As 30/2014-26 a tam citovaná ještě starší judikatura NSS). Tuto procesní cestu zmiňovala přímo v kontextu soudní ochrany ekologických spolků již v roce 2017 také odborná literatura (viz Vomáčka, V., Židek, D.: *Omezení účastenství ekologických spolků: Pyrrhovo vítězství stavební lobby*. In: *České právo životního prostředí*, roč. 45, č. 3, str. 36 a násl.). Soud tak má za to, že přestože citovaný nálezn ÚS byl vydán až po podání správní žaloby v této věci, mohl a měl žalobce tuto procesní cestu zvážit poté, co se v srpnu 2019 seznámil s obsahem prvostupňového rozhodnutí – pokud se tedy nechtěl výlučně spoléhat na to, že ÚS předmětnou právní úpravu účinnou od 1. 1. 2018 zruší (či alespoň vyloží způsobem svědčícím žalobci).

36. Soud dále s ohledem na žalobní argumentaci podotýká, že právo na účastenství v předmětném správním řízení žalobci nevyplývalo z čl. 9 ani jiného ustanovení Aarhuské úmluvy. Čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy nemá v právu Evropské unie přímý účinek (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 8. 3. 2011, věc C-240/09, *Lesoochrannárske zoskupenie VLK*, odst. 52) a není samovykonatelný (*self-executing*), tzn. nelze jej použít bez prováděcího předpisu jako plnohodnotnou právní normu ve vnitrostátních právních vztazích. Aarhuská úmluva slouží zejména k řešení střetu mezi rozdílnými způsoby výkladu práva. Je-li přípustných několik výkladů právních norem, které jsou provedením závazků státu z Aarhuské úmluvy, pak má přednost výklad odpovídající této úmluvě (srov. nálezn ÚS ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, odst. 33). To však není případ § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 1. 2018; přípustný je pouze jeden výklad, který soud přdestřel výše (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2021, č. j. 14 A 23/2021-51, odst. 39). Konečně lze poznamenat, že čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy nezakládá právo žalobce na účast ve správním řízení i proto, že dává smluvnímu státu na výběr, zda zajistí ochranu veřejnosti formou přístupu ke správnímu nebo soudnímu řízení. Jak přitom vyplývá z výše citovaného výkladu, žalobce měl možnost domáhat se soudní ochrany v této věci formou žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. směřující proti prvostupňovému rozhodnutí (shodně viz posledně citovaný rozsudek městského soudu, odst. 40–42).
37. Soud dodává, že účastenství žalobce nelze dovozovat ani z nálezu ÚS sp. zn. II. ÚS 1685/17, kterým žalobce argumentoval v odvolacím řízení. Tento nálezn se týkal otázky účastenství spolků založených s cílem ochrany přírody a krajiny v řízeních o správních deliktech, a to za účinnosti předchozí právní úpravy účinné do 31. 12. 2017. V odkazované věci dle ÚS tehdejší úprava umožňovala dvojí výklad § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž dle ÚS NSS náležitě nevysvětlil, proč v takové situaci zvolil restriktivní výklad účastenství navzdory čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy. V nyní posuzované věci však není pochyb o tom, že spojení „řízení podle tohoto zákona“ uvedené v § 70 odst. 3 zákona o

ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 1. 2018 jiný než shora vyložený výklad neumožňuje.

38. Soud pro úplnost konstatuje, že za situace, kdy se žalobce domáhal svého účastenství až po vydání prvostupňového rozhodnutí, nebyl stavební úřad (ani žalovaný) povinen ani oprávněn vydat usnesení o účastenství žalobce podle § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu (viz rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014-147).
39. Nyní posuzovaná věc není srovnatelná s rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 54 A 14/2019-363, jak tvrdil žalobce v replice ze dne 28. 4. 2022. Tam odkazovaná věc byla posuzována podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2017 (viz odst. 33 odkazovaného rozsudku) a ve věci nebylo sporu, že žalobce byl opomenutým účastníkem řízení a jeho odvolání nebylo zamítnuto pro nepřípustnost. Spor byl o to, zda, za jakých podmínek a s jakým zdůvodněním mohl žalovaný tuto vadu prvostupňového řízení sám napravit věcným přezkumem odvolacích námitek.
40. Soud tak uzavírá, že v mezích uplatněných žalobních bodů závěr žalovaného o nepřípustnosti odvolání obstál. Soud podotýká, že zvláštní úpravu účastenství ve správním řízení obsahuje celá řada dalších právních předpisů: například § 7 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), § 115 odst. 7 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, § 4a odst. 2 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, či § 9c odst. 3 a 4 zákona o EIA. Žalobce však v žalobě nenamítal, že by měl být účastníkem řízení z jiných než z výše přezkoumaných důvodů, tedy například pro naplnění některého z výše citovaných ustanovení. Nejde tak ani tak o to, že žalobce konkrétně na tato zákonná ustanovení neodkázal (je to totiž primárně soud, který je na podkladě příslušné argumentace povinen dohledat a aplikovat příslušnou právní normu), ale o to, že žalobce stran svého účastenství nepředkládá žádnou ucelenou argumentaci na podporu závěru o splnění podmínek účastenství stanovených v některém z těchto citovaných ustanovení. Žalobce sice namítal, že povolení výstavby a provozu mělo podléhat posouzení dle zákona o EIA, takto ale argumentoval (v rámci *pátého žalobního bodu*) v kontextu zpochybnění zákonnosti (samostatně žalovatelného) prvostupňového rozhodnutí, protože jeho vydání podle žalobce chybně nepředcházelo vyhodnocení dopadů na životní prostředí, nikoliv na podporu své argumentace, že byl opomenutým účastníkem řízení, čemuž se podrobně věnuje v *druhém žalobním bodu* (kde své účastenství – shodně jako v odvolacím řízení – dovozuje výlučně ze zákona o ochraně přírody a krajiny a z Aarhuské úmluvy, nikoliv ze splnění všech podmínek stanovených v § 9c zákona o EIA či jiného zvláštního předpisu). Pokud by se soud zabýval účastenstvím žalobce nad rámec předložené žalobní argumentace, mj. z hlediska citovaných a dalších zvláštních úprav účastenství, překročil by tím zákonem stanovený rámec soudního přezkumu (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.). Není úlohou soudu, aby za žalobce dodával další argumenty připadající v této věci v úvahu a posuzoval závěry žalovaného ze všech zákonných hledisek. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral a nahrazoval by tím úlohu žalobcova advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, odst. 32).
41. S ohledem na shora vymezený rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí se soud nezabýval dalšími žalobními námitkami, neboť zhodnocení jejich důvodnosti by nemělo vliv na závěr o nepřípustnosti žalobcova odvolání, potažmo na zákonnost napadeného rozhodnutí. To platí i pro *devátý žalobní bod*, v němž je mj. namítáno, že žalovaný

nepostupoval podle § 92 odst. 1 věty druhé správního řádu. Posouzení naplnění předpokladů pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí totiž nemá žádný dopad na zákonnost rozhodnutí o nepřípustnosti odvolání (blíže viz rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012-32). Stejně tak je pro závěr o nepřípustnosti odvolání nerozhodné, zda žalobce správními orgány byl, respektive měl být informován o zahájení řízení o změně územního rozhodnutí s ohledem na § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (*první žalobní bod*).

42. Soud ještě jednou zdůrazňuje, že nyní zastávaný výklad neznamena, že se žalobce od 1. 1. 2018 ocitl bez soudní ochrany svých práv, neboť mu nic nebránilo v tom, aby podal správní žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. přímo proti (prvostupňovému) rozhodnutí o změně územního rozhodnutí a v ní uplatnil své námitky (absence podmínek pro jeho vydání, rozporu s podmínkami zjišťovacího řízení, chybějícího vyhodnocení vlivu záměru na životní prostředí, překročení hlukových a imisních limitů atd.).

Závěr a náklady řízení

43. Protože soud neshledal nyní podanou žalobu proti napadenému rozhodnutí důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení nevznikly náklady, o jejichž náhradě by bylo možné uvažovat, jelikož jim soud v řízení žádnou povinnost neuložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu